

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(tredje avdelningen i utökad sammansättning)
den 10 juli 1997 *

I mål T-212/95,

Asociación de fabricantes de cemento de España (Oficemen), förening bildad enligt spansk rätt, Madrid, företrädd av advokaterna Jaime Folguera Crespo och Eurne Navarro Varona, Barcelona, delgivningsadress: advokatbyrån Luc Frieden, 62, avenue Guillaume, Luxemburg,

sökande,

med stöd av

Konungariket Spanien, till en början företrädd av Gloria Calvo Díaz, sedan av Luis Pérez De Ayala Becerril, båda abogados del Estado, vid avdelningen för gemenskapsrättsliga tvister, i egenskap av ombud, delgivningsadress: Spaniens ambassad, 4—6, boulevard Emmanuel Servais, Luxemburg,

intervenient,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, till en början företrädd av Nicholas Kahn och Francisco Enrique González-Díaz, sedan av Nicholas Kahn och Fernando Castillo De la Torre, samtliga vid rättstjänsten och i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: spanska.

delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kircheng, Luxemburg,

svarande,

angående dels en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut att i februari 1994 de facto avsluta ett antidumpningsförfarande som på begäran av Oficemen hade inletts i april 1992 och därmed avslå föreningens ansökan om skyddsåtgärder, dels en talan om fastställelse av kommissionens passivitet, eftersom den formellt har låtit antidumpningsförfarandet pågå, utan att vidta åtgärder som skulle ha gjort det möjligt att formellt avsluta det, i förekommande fall genom att vidta skyddsåtgärder,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(tredje avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden B. Vesterdorf samt domarna C. P. Briët, P. Lindh, A. Potocki och J. D. Cooke,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 4 februari 1997,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- 1 Vid tidpunkten för omständigheterna fanns de bestämmelser som var tillämpliga på antidumpning i rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i

Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 209, s. 1, nedan kallad grundförordningen).

2 I artikel 5.1 i grundförordningen föreskrivs att varje fysisk eller juridisk person och varje sammanslutning utan status som juridisk person som agerar på vägnar av en gemenskapsindustri som anser sig skadad eller hotad av dumpad eller subventionerad import får inte ett skriftligt klagomål.

3 Enligt artikel 7.1 i samma förordning skall kommissionen, om det efter att ett klagomål inkommit och samråd inom den rådgivande kommittén skett finns tillräckliga bevis för att motivera att ett antidumpningsförfarande inleds, tillkännage förfarandets inledande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* samt inleda undersökningen som omfattar såväl dumpning som subventioner samt därav vållad skada.

4 I artikel 7.9 föreskrivs följande:

”a) En undersökning skall avslutas antingen genom att den avbryts eller genom slutlig åtgärd. Den skall normalt avslutas inom ett år från det att förfarandet inletts.

b) Ett förfarande skall avslutas antingen genom att undersökningen avbryts utan att tullar införs och utan att åtaganden godtas eller genom att tullarnas giltighetstid går ut eller tullarna upphävs eller genom att åtaganden upphör”

5 I artikel 9, vilken avser förfarandets avslutande då skyddsåtgärder är onödiga, föreskrivs följande:

”1. Om det ... framgår att skyddsåtgärder är onödiga skall förfarandet avbrytas om ingen invändning framförs i den rådgivande kommitté som I alla andra fall skall

kommissionen genast lämna rådet en rapport om samrådets resultat jämte ett förslag om att förfarandet skall avbrytas. Förfarandet skall avbrytas om inte rådet inom en månad med kvalificerad majoritet har beslutat annorlunda.

2. Kommissionen skall underrätta alla företrädare för ursprungs- eller exportlandet och de parter den vet är berörda samt tillkännage avbrytandet i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* med angivande av de grundläggande slutsatserna och en sammanfattning av skälen för dessa.”

Bakgrund till tvisten

- 6 Oficemen är en förening bildad enligt spansk rätt som företräder spanska cementproducenter.
- 7 Oficemen ingav i januari 1992, med stöd av artikel 5.1 i grundförordningen, ett klagomål till kommissionen, eftersom den ansåg att importen till Spanien av viss cement av typen ”Portland” med ursprung i Turkiet, Rumänien och Tunisien var dumpad och därför vållade den spanska cementindustrin allvarlig skada. I detta klagomål ansökte Oficemen om att kommissionen skulle besluta om skyddsåtgärder mot den påtalade importen.
- 8 Kommissionen beslöt efter detta att inleda ett antidumpningsförfarande enligt artikel 7 i grundförordningen. Meddelandet om att förfarandet hade inletts offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av den 22 april 1992 (EGT C 100, s. 4).

- 9 Inom ramen för det förfarandet inledde kommissionen en undersökning, under vilken Oficemen inkom med ytterligare synpunkter och deltog i flera möten med kommissionen.
- 10 Genom skrivelse av den 15 oktober 1993 underrättade kommissionen Oficemen om att den inte ansåg att det villkor som uppställs i artikel 4 i grundförordningen var uppfyllt, vilket avser förekomsten av en väsentlig skada, och att den därför hade för avsikt att, i enlighet med artikel 9 i grundförordningen, föreslå att antidumpningsförfarandet skulle avslutas utan att skyddsåtgärder infördes.
- 11 Genom skrivelse av den 13 januari 1994 upplyste Oficemen kommissionsledamoten Sir Leon Brittan om sin oro över antidumpningsförfarandets utveckling och att den var rädd för att denna skulle avslutas utan att skyddsåtgärder hade vidtagits, trots att den spanska cementindustrin under denna tid hade visat sjunkande nettoresultat.
- 12 Den 1 februari 1994 svarade Sir Leon Brittan att kommissionen inom kort skulle anta ett motiverat beslut, utan att upplysa om syftet med ett sådant beslut.
- 13 Den 9 februari 1994 sände kommissionen den rådgivande kommittén ett förslag om att avsluta antidumpningsförfarandet utan att skyddsåtgärder skulle införas, eftersom den påtalade importen inte hade vållat den spanska cementindustrin väsentlig skada på det sätt som avses i artikel 4 i grundförordningen.
- 14 Eftersom den rådgivande kommittén framförde vissa invändningar mot förslaget, lämnade kommissionen rådet en rapport om samrådets resultat jämte ett förslag om att förfarandet skulle avslutas i enlighet med artikel 9.1 i grundförordningen.

- 15 Den 7 mars 1994 beslöt rådet enhälligt att avslå kommissionens förslag.
- 16 Till följd av ett förslag från de spanska myndigheterna, tog kommissionen kontakt med de turkiska och de rumänska myndigheterna för att hitta en lösning som alla parter kunde acceptera. Dessa kontakter ledde inte till något konkret resultat. Eftersom Tunisien marknadsandel ansågs som obetydlig, tog kommissionen aldrig kontakt med myndigheterna i det landet.
- 17 Den 25 juli 1995 sände Oficemen kommissionen en skrivelse, eftersom den inte sedan den 1 februari 1994 fått någon som helst information från kommissionen angående förfarandets förlopp. I skrivelsen kan följande läsas:

”Under alla omständigheter har det gått mer än tre år sedan förfarandet inleddes utan att kommissionen har antagit något beslut. Enligt artikel 7.9 a i [grund]förordningen skulle kommissionen ha antagit ett beslut inom ett år från det att förfarandet inletts.

Detta är anledningen till att Oficemen formellt anmodar kommissionen att vidta åtgärder och att anta ett beslut varigenom det pågående förfarandet avslutas samt beviljar Oficemens ansökan om skyddsåtgärder. Det är självklart att Oficemen har för avsikt att utnyttja de möjligheter att väcka talan som den förfogar över, om kommissionen inte antar ett beslut inom två månader.”

- 18 Den 21 september 1995 svarade kommissionen genom en skrivelse, i vilken man kan läsa följande:

”[k]ommissionen har inte underlåtit att uttala sig i det aktuella fallet, eftersom undersökningen har avslutats genom ett beslut som tagits på grundval av resultaten av ärendet.

... I februari 1994 beslöt kommissionen med stöd av artikel 9 i [grund]förordningen att avsluta förfarandet, efter att ha konstaterat att skyddsåtgärder inte var nödvändiga, eftersom importen av den ifrågavarande produkten, såsom kommissionen förklarade i sitt beslut, inte hade vållat den berörda spanska industrin, i dess helhet eller större delen därav, någon väsentlig skada, på det sätt som avses i artikel 4 i [grund]förordningen ... Rådet samtyckte emellertid inte till att ärendet avskrevs.

Efter rådets beslut har kommissionen, som är medveten om Oficemens intressen, fortsatt att kontrollera utvecklingen av importen till Spanien ... Den har fortsatt sina ansträngningar, trots att den tidsperiod om 12 månader som undersökningen avsåg gick ut den 31 mars 1992 och trots att uppgifterna angående importen sedan dess inte verkar styrka några nya påståenden om skada. De bekräftar tvärtom giltigheten av beslutet från kommissionen, vilken således inte för närvarande kan ändra de ursprungliga resultat som den redogjorde för i den rapport den gav rådet i februari 1994.

Kommissionen är naturligtvis beredd att undersöka möjligheten att inleda ett nytt antidumpningsförfarande, om det finns nya uppgifter som kan styrka påståendena om skadlig dumpning. Varje nytt klagomål kommer att undersökas med hänsyn till de gemenskapsrättsliga bestämmelser som för närvarande är gällande, det vill säga i enlighet med bestämmelserna i [rådets] förordning (EG) nr 3283/94 [av den 22 december 1994 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 349, s. 1)].”

19 Genom en skrivelse av den 29 september 1995 hänvisade Oficemen till kommissionens skrivelse av den 21 september 1995 och påpekade att den inte hade

upplysts om att det fanns ett beslut i vilket kommissionen skulle ha avslutat förfarandet. Oficemen begärde följaktligen att kommissionen skulle tillsända den detta beslut.

- 20 Den 18 oktober 1995 svarade kommissionen genom en skrivelse i vilken följande kan läsas:

”Eftersom rådet inte samtyckte till kommissionens beslut att avskriva ärendet pågår förfarandet fortfarande i enlighet med artikel 9 i [grund]förordningen. Beslutet i fråga har för övrigt aldrig offentliggjorts.”

Förfarandet vid förstainstansrätten och parternas yrkanden

- 21 Oficemen har genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 23 november 1995, väckt denna talan.
- 22 Genom beslut av ordföranden på förstainstansrättens tredje avdelning i utökad sammansättning av den 14 juni 1996 beviljades Konungariket Spaniens ansökan om att få intervensera i målet till stöd för sökandens yrkanden.
- 23 På grundval av referentens rapport beslöt förstainstansrätten (tredje avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta föregående åtgärder för bevisupptagning.

- 24 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens muntliga frågor vid offentligt sammanträde den 4 februari 1997.
- 25 Oficemen har yrkat att förstainstansrätten skall
- ogiltigförklara, med stöd av artiklarna 173 och 174 i EG-fördraget, det beslut som kommissionen fattade i februari 1994 genom vilket den gav sitt förslag att inte bevilja skyddsåtgärder mot import av cement från Turkiet, Rumänien och Tunisien slutgiltig verkan,
 - förklara, med stöd av artikel 175 i fördraget, att kommissionen åsidosatt artikel 7.9 a i grundförordningen, eftersom den inte antagit något beslut som skulle ha gjort det möjligt att inom en rimlig tid formellt avsluta antidumpningsförfarandet, och
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.
- 26 Konungariket Spanien har yrkat att förstainstansrätten skall
- bifalla sökandens talan, och
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

27 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan om ogiltigförklaring eller i annat fall ogilla talan,

— avvisa passivitetstalan eller i annat fall ogilla den, samt i andra hand förklara att talan är utan föremål, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Händelser som ägt rum efter att talan anhänggjorts

28 Den 3 maj 1996 sände kommissionen den rådgivande kommittén ett nytt förslag om att avsluta antidumpningsförfarandet utan att skyddsåtgärder införs.

29 Eftersom den rådgivande kommittén framförde invändningar mot detta förslag, skickade kommissionen den 31 januari 1997 rådet en rapport om samrådets resultat jämte sitt nya förslag om att avsluta förfarandet, enligt artikel 9.1 i grundförordningen.

30 Rådet beslöt inte annorlunda inom en månad efter att det mottagit förslaget om att avsluta förfarandet. Följaktligen blev förslaget slutgiltigt i enlighet med artikel 9.1 i grundförordningen.

- 31 I *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av den 7 mars 1997 offentliggjordes kommissionens beslut 97/169/EG av den 30 januari 1997 om avslutande av antidumpningsförfarandet beträffande import till Spanien av viss Portlandcement med ursprung i Rumänien, Tunisien och Turkiet (EGT L 67, s. 27, nedan kallat beslut 97/169).
- 32 Genom en skrivelse av den 21 mars 1997, som tillställdes förstainstansrättens justitiesekreterare, underrättade kommissionen förstainstansrätten om att beslutet hade offentliggjorts i officiella tidningen. Den meddelade att det inte längre fanns anledning att döma i målet såvitt avser passivitetstalan, eftersom föremålet för talan således hade bortfallit.
- 33 På anmodan av justitiesekreteraren inkom Oficemen och Konungariket Spanien, den 28 respektive den 24 april 1997, med sina synpunkter avseende denna skrivelse.

Huruvida talan om ogiltigförklaring kan upptas till sakprövning

Parternas argument

- 34 Kommissionen anser att talan om ogiltigförklaring inte kan upptas till sakprövning. Den har hänvisat till artikel 9.1 i grundförordningen och påpekat att ett förslag från kommissionen att avsluta ett antidumpningsförfarande utan att skyddsåtgärder införs endast utgör en preliminär rättsakt som därefter skall godkännas antingen av den rådgivande kommittén, om denna samtycker till förslaget, eller av rådet, om den rådgivande kommittén inte samtycker till förslaget. För det fall rådet beslutar att inte godkänna kommissionens förslag fortsätter förfarandet dessutom att pågå.

- 35 Av detta följer enligt kommissionen att det i ett sådant fall som det aktuella, då rådet inte godtar kommissionens förslag att avsluta ett antidumpningsförfarande utan att skyddsåtgärder införs, helt enkelt är omöjligt för denna att avsluta förfarandet. Eftersom ett sådant förslag är en förberedande rättsakt, kan den för övrigt inte betecknas som en rättsakt mot vilken talan kan föras (domstolens dom av den 11 november 1981 i mål 60/81, IBM mot kommissionen, Rec. 1981, s. 2639, förstainstansrättens dom av den 10 juli 1990 i mål T-64/89, Automec mot kommissionen, Rec. 1990, s. II-367).
- 36 Oficemen har gjort gällande att talan om ogiltigförklaring avser det beslut genom vilket kommissionen de facto avslutade det antidumpningsförfarande som på Oficemens begäran hade inletts i april 1992, genom att således vägra bevilja dess ansökan om skyddsåtgärder. Enligt Oficemen framgår förekomsten av detta beslut samt dess innehåll tydligt såväl av kommissionens skrivelse av den 21 september 1995 som av den passivitet som svaranden har visat prov på sedan februari 1994.
- 37 Vad beträffar skrivelsen av den 21 september 1995 har Oficemen påpekat att kommissionen i denna bekräftar att den i februari 1994 "beslöt ... att avsluta förfarandet" och att de uppgifter som senare erhållits "bekräftar ... giltigheten av kommissionens beslut". Oficemen har för övrigt påpekat att kommissionen i sin skrivelse förklarade sig "beredd att undersöka möjligheten att inleda ett nytt antidumpningsförfarande".
- 38 Vad beträffar detta sista uttalande från kommissionen har Oficemen påpekat att det i grundförordningen inte föreskrivs någon möjlighet att inleda ett andra antidumpningsförfarande under ett pågående förfarande. Kommissionen skulle därför knappast ha kunnat föreslå att ett nytt förfarande inleds, om den inte hade ansett att det första hade avslutats.
- 39 Kommissionen har, för att bemöta Oficemens argument, anfört att Oficemen har citerat det stycke i skrivelsen av den 21 september 1995 i vilket kommissionen "beslöt att avsluta förfarandet" isolerat från dess sammanhang. Sökanden har enligt kommissionen för övrigt inte tagit hänsyn till innehållet av skrivelsen av

den 18 oktober 1995 av vilken det klart framgår att kommissionens beslut från februari 1994 inte avslutade förfarandet. Ordalydelsen i dessa beslut visar således inte att det existerar ett beslut från kommissionen att avsluta förfarandet.

- 40 Vad beträffar det stycke i skrivelsen av den 21 september 1995 enligt vilket kommissionen var "beredd att undersöka möjligheten att inleda ett nytt antidumpningsförfarande", är detta inget bevis för att (det första) antidumpningsförfarandet hade avslutats. Det finns nämligen inget i grundförordningen som utesluter att ett nytt klagomål inges med avseende på en annan referensperiod än den som undersöks inom ramen för ett pågående antidumpningsförfarande, som inletts till följd av ett (första) klagomål.
- 41 Konungariket Spanien har påpekat att en institutions interna anvisningar enligt rättspraxis kan vara föremål för en talan om ogiltigförklaring, liksom de rättsakter som, trots att de i princip är rättsakter som ingår i ett förfarande, i praktiken innebär att förfarandet avslutas före den tidpunkt då ett slutgiltigt beslut skulle ha kunnat antas (ovannämnda dom i målet IBM mot kommissionen, och domstolens dom av den 9 oktober 1990 i mål C-366/88, Frankrike mot kommissionen, Rec. 1990, s. I-3571, förstainstansrättens dom av den 18 maj 1994 i mål T-37/92, BEUC och NCC mot kommissionen, Rec. 1994, s. II-289).
- 42 Eftersom valet av form inte kan ändra karaktären av en institutions rättsakt, skulle inte den omständigheten att en rättsakt är av ett ovanligt slag kunna utgöra hinder för att en talan om ogiltigförklaring väcks, om rättsakten verkligen har rättsverkningar i förhållande till tredje man (förstainstansrättens dom av den 24 mars 1994 i mål T-3/93, Air France mot kommissionen, Rec. 1994, s. II-121, punkt 58).
- 43 Kommissionens skrivelse av den 21 september 1995 uppvisar emellertid karakteristika som gör det möjligt att enligt den rättspraxis som omnämnts känna igen en rättsakt som, trots att den till sin form ger intrycket av att vara en del av formaliteterna i ett förfarande, i verkligheten genom sin beskaffenhet utgör en rättsakt som de facto avslutar en pågående undersökning. Eftersom kommissionen avstod från att lägga fram ett nytt förslag för rådet, och därigenom visade sin slutgiltiga önskan, kan denna rättsakt likställas med en rättsakt genom vilken förfarandet definitivt avslutas.

- 44 Intervenienten har vidare understrukt att kommissionen har ansträngt sig för att förhindra Oficemen att använda de två möjligheter att väcka talan som den hade. När kommissionen i sin skrivelse av den 21 september 1995 sa att den inte har "underlåtit att uttala sig i det aktuella fallet, eftersom undersökningen har avslutats genom ett beslut", försökte den, enligt Konungariket Spanien, nämligen att undvika risken för att det skulle fastställas att underlåtenhet enligt artikel 175 i fördraget ägt rum. När den i skrivelsen av den 18 oktober 1995 tog tillbaka detta uttalande genom att förklara att förfarandet fortfarande "pågår", försökte den på motsvarande vis att skydda sig mot en talan om ogiltigförklaring enligt artikel 173 i fördraget, eftersom den bemödade sig om att låta påskina att det saknas en slutgiltig rättsakt som skulle kunna vara föremål för talan.

Förstainstansrättens bedömning

- 45 I artikel 173 i fördraget ges enskilda en möjlighet att, under förutsättning av vissa villkor, väcka talan om ogiltigförklaring för att gemenskapsdomstolarna skall kunna kontrollera lagenligheten av institutionernas rättsakter.
- 46 För att bedöma om den föreliggande talan om ogiltigförklaring kan upptas till sakprövning skall det inledningsvis undersökas om det finns en rättsakt som kan vara föremål för en talan om ogiltigförklaring.
- 47 Det framgår i detta hänseende av artikel 9 i grundförordningen (som har citerats ovan i punkt 5) att gemenskapslagstiftaren, vad beträffar avslutandet av ett antidumpningsförfarande utan att skyddsåtgärder införs, har velat inrätta en beslutsmekanism som grundar sig på en delad befogenhet mellan å ena sidan kommissionen och å andra sidan den rådgivande kommittén och rådet.

- 48 När kommissionen anser att ett antidumpningsförfarande bör avslutas utan att skyddsåtgärder införs skall den nämligen lämna den rådgivande kommittén ett förslag av detta innehåll. Om ingen invändning framförs i den rådgivande kommittén blir kommissionens förslag slutgiltigt och förfarandet är avslutat. Kommissionen tillkännager därefter avslutandet i officiella tidningen.
- 49 När en eller flera representanter i den rådgivande kommittén framför en invändning mot kommissionens förslag, skall den, om den fortfarande anser det lämpligt att antidumpningsförfarandet avslutas utan att det införs skyddsåtgärder, lämna rådet en rapport om rådets resultat jämte ett förslag om att förfarandet skall avslutas. Om rådet inom en månad inte med kvalificerad majoritet beslutar annorlunda, blir kommissionens förslag slutgiltigt och förfarandet är avslutat. Kommissionen tillkännager därefter avslutandet i officiella tidningen.
- 50 Om en kvalificerad majoritet inom rådet däremot inte samtycker till kommissionens förslag utan avslog detta, kan förfarandet inte avslutas. Det framgår av beslutsmekanismen i artikel 9 i grundförordningen att ärendet i ett sådant fall återlämnas till kommissionen för att denna institution på nytt skall undersöka detta mot bakgrund av rådets ståndpunkt.
- 51 I det föreliggande fallet har Oficemen i sin talan yrkat ogiltigförklaring av "det beslut som kommissionen fattade i februari 1994 genom vilket den gav sitt förslag att inte bevilja skyddsåtgärder mot import av cement från Turkiet, Rumänien och Tunisien slutgiltig verkan".
- 52 I den mån sökanden med "det beslut som kommissionen fattade i februari 1994" avser det förslag att avsluta antidumpningsförfarandet som kommissionen tillsände den rådgivande kommittén och rådet i februari 1994, skall det påpekas att ett

sådant förslag enligt beslutsmekanismen i artikel 9 i grundförordningen, såsom den har beskrivits ovan, är en mellanliggande åtgärd vars syfte är att förbereda ett slutgiltigt beslut att avsluta antidumpningsförfarandet.

- 53 När det rör sig om rättsakter eller beslut som utarbetas stegvis, i synnerhet efter att ett internt förfarande har avslutats, utgör, enligt rättspraxis, i princip endast de åtgärder vid förfarandets slut genom vilka en institutions ståndpunkt slutgiltigt fastställs, och inte mellanliggande åtgärder vars syfte är att förbereda det slutliga beslutet, rättsakter mot vilka talan kan föras (se exempelvis domstolens dom av den 14 mars 1990 i de förenade målen C-133/87 och C-150/87, *Nashua Corporation m. fl. mot kommissionen och rådet*, Rec. 1990, s. I-719, punkt 9, förstainstansrättens dom av den 18 december 1992 i de förenade målen T-10/92, T-11/92, T-12/92 och T-15/92, *Cimenteries CBR m. fl. mot kommissionen*, Rec. 1992, s. II-2667, punkt 28).
- 54 Av detta följer att den ifrågasatta rättsakten, såsom den definierats, inte kan betecknas som en rättsakt mot vilken talan kan föras på det sätt som avses i artikel 173 i fördraget.
- 55 Under dessa förhållanden skall talan om ogiltigförklaring avvisas.
- 56 Under sammanträdet förklarade sökandens advokat, som svar på en fråga från förstainstansrätten, vidare att den rättsakt som *Oficemens* har yrkat skall ogiltigförklaras är kommissionens bekräftelse av sina ursprungliga slutsatser enligt vilka antidumpningsförfarandet borde avslutas utan att skyddsåtgärder infördes. Det rör sig om ett informellt beslut som har fattats vid en obestämd tidpunkt efter att ärendet återsänts till kommissionen den 7 mars 1994, och som sökanden inte underrättats om, åtminstone inte före september 1995.

- 57 I detta avseende skall det noteras att kommissionen efter att talan hade väckts sände den rådgivande kommittén och rådet den 3 maj 1996 respektive den 31 januari 1997 ett nytt förslag om att avsluta antidumpningsförfarandet utan att skyddsåtgärder skulle införas. Eftersom rådet inte inom en månad från det att förslaget mottagits beslöt annorlunda, blev förslaget beslut 97/169 genom vilket antidumpningsförfarandet definitivt avslutades.
- 58 Mot denna bakgrund anser förstainstansrätten att det saknas anledning att döma i frågan om huruvida det "informella beslut" som nämnts av sökanden under sammanträdet, inom beslutsmekanismen i artikel 9 i grundförordningen skulle kunna utgöra en rättsakt mot vilken talan kan föras.

Passivitetstalan

Parternas argument

- 59 Oficemen har endast anfört en grund som avser det förhållandet att kommissionen inte angett sin ståndpunkt efter att den har anmodats att vidta åtgärder och att den inte inom rimlig tid vidtagit någon av de åtgärder som kommissionen åläggs att vidta i grundförordningen när rådet avslår dess förslag att avsluta ett antidumpningsförfarande utan att skyddsåtgärder införs.
- 60 Enligt sökanden borde kommissionen i en sådan situation se över sina slutsatser, fortsätta undersökningen och lägga fram ett nytt förslag som skulle göra det möjligt att avsluta antidumpningsförfarandet. Den kan inte, enligt sökanden, dra sig undan denna skyldighet, i annat fall skulle den kunna lamslå förfarandet och frånta de berörda parterna allt skydd, eftersom den skulle göra det omöjligt att kontrollera lagenligheten av institutionernas uppförande.

- 61 Konungariket Spanien har påpekat att kommissionen enligt grundförordningen är skyldig att lämna rådet ett nytt förslag, om rådet avslår ett förslag om att avsluta ett antidumpningsförfarande utan att skyddsåtgärder införs.
- 62 Spanien har erinrat om att rådet enhälligt avlog kommissionens förslag att avsluta förfarandet. Det har gjort gällande att ett antidumpningsförfarande som inleddes år 1992, och i vilket kommissionen år 1996 ännu inte hade fattat ett beslut som skulle ha gjort det möjligt för rådet att besluta om de åtgärder som den bedömde vara lämpliga, tydligt visar att den klagande tvingas vänta på att situationen utvecklar sig av sig själv och att det är absolut omöjligt för klaganden att utnyttja sina rättigheter. Denna situation utgör raka motsatsen till det fall då en institution kan åberopa att det inte finns någon skyldighet att vidta åtgärder.
- 63 Kommissionen anser å sin sida att passivitetstalan saknar grund, eftersom den inte upphört att vidta åtgärder sedan rådet avlog förslaget om att avsluta antidumpningsförfarandet.
- 64 I sin duplik har svaranden understrukt att denne den 3 maj 1996 tillsände den rådgivande kommittén ett andra förslag om att avsluta antidumpningsförfarandet utan att skyddsåtgärder införs. Kommissionen anser följaktligen, och i andra hand, att alltsedan detta förslag skickas finns det inget föremål för passivitetstalan, eftersom antagandet av en sådan förberedande rättsakt, enligt sökandens logik, innebär att ställning tas i den mening som avses i artikel 175 i fördraget.

Förstainstansrättens bedömning

- 65 Det har fastställts och är ostridigt att passivitetstalan kunde upptas till sakprövning vid tidpunkten för talans anhängiggörande. Det skall emellertid undersökas om det förhållandet att kommissionen tagit ställning under det pågående förfarandet har lett till att det ursprungliga föremålet för talan har bortfallit.
- 66 I det aktuella fallet skickade kommissionen den 3 maj 1996, det vill säga efter det att talan hade väckts, den rådgivande kommittén ett nytt förslag om att avsluta antidumpningsförfarandet utan att skyddsåtgärder införs.
- 67 Kommissionen har således, innan domen meddelas, i vederbörlig ordning tagit ställning till Oficemens anmodan att vidta åtgärder i den mening som avses i artikel 175 andra stycket i fördraget.
- 68 Mot denna bakgrund kan förstainstansrätten endast konstatera att föremålet för passivitetstalan har bortfallit, varför det saknas anledning att döma i denna del av målet.

Rättegångskostnader*Rättegångskostnader med anledning av talan om ogiltigförklaring*

- 69 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 87.3 i rättegångsreglerna

kan förstainstansrätten emellertid besluta att kostnaderna skall delas, bland annat om särskilda omständigheter motiverar det.

- 70 I det föreliggande fallet har det fastställts att talan om ogiltigförklaring skall avvisas. Oficemen väckte emellertid talan särskilt med hänsyn till innehållet i skrivelsen av den 21 september 1995, som kunde få det att förefalla som om kommissionen själv hade beslutat att avsluta antidumpningsförfarandet.
- 71 Under dessa förhållanden skall kommissionen förpliktas att förutom sina egna rättegångskostnader bära hälften av de kostnader som Oficemen haft i den del som avser talan om ogiltigförklaring.

Rättegångskostnader med anledning av passivitetstalan

- 72 Enligt artikel 87.6 i rättegångsreglerna beslutar förstainstansrätten om kostnader enligt vad den finner skäligt i de fall då det inte finns anledning att döma i saken.
- 73 I det föreliggande fallet hade det, vid tidpunkten för anmodan om att vidta åtgärder nämligen den 25 juli 1995, redan förflutit mer än 15 månader sedan rådet hade återsänt ärendet till kommissionen, utan att denna hade vidtagit åtgärder.

74 Dessutom var det först den 3 maj 1996, det vill säga mer än fem månader efter att talan hade väckts, som kommissionen vidtog åtgärder genom att sända den rådgivande kommittén ett nytt förslag om att avsluta förfarandet.

75 Under dessa förhållanden skall kommissionen förpliktas att förutom sina egna rättegångskostnader bära de kostnader Oficemen haft i den del som avser passivitetstalan.

Konungariket Spaniens rättegångskostnader

76 Enligt artikel 87.4 i rättegångsreglerna skall de medlemsstater som har intervenerat bära sina rättegångskostnader.

77 Följaktligen skall Konungariket Spanien bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(tredje avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) Talan om ogiltigförklaring avvisas.

- 2) Det saknas anledning att döma i målet såvitt avser passivitetstalan.
- 3) Kommissionen skall bära sina rättegångskostnader, hälften av sökandens kostnader i den del som avser talan om ogiltigförklaring och samtliga av sökandens kostnader i den del som avser passivitetstalan.
- 4) Sökanden skall bära hälften av de kostnader den haft i den del som avser talan om ogiltigförklaring.
- 5) Konungariket Spanien skall bära sina rättegångskostnader.

Vesterdorf

Briët

Lindh

Potocki

Cooke

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 10 juli 1997.

H. Jung

B. Vesterdorf

Justitiesekreterare

Ordförande